

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **I. R.**, narozená dne X,
bytem X,
zastoupená advokátem JUDr. Emilem Flegelem,
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10,

proti
žalovanému: **Městský úřad Roudnice nad Labem**,
sídlem Karlovo náměstí 21, 413 01 Roudnice nad Labem,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. 115/6361/2024/OD/PZ,

takto:

- I.** Řízení se zastavuje.
- II.** Žalobkyni se **vrací** část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč. Tato částka bude žalobkyni vrácena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.
- III.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) podanou u zdejšího soudu dne 17. 6. 2024 se žalobkyně domáhala soudního rozhodnutí, jímž by byla žalovanému uložena povinnost vydat rozhodnutí ve správním řízení vedeném pod sp. zn. 115/6361/2024/OD/PZ, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení rozsudku, neboť lhůta pro vydání rozhodnutí již marně uplynula dne 22. 4. 2024.
2. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul dosavadní průběh řízení a žalobní námitky a vyjádřil své přesvědčení, že žaloba není důvodná, neboť je zapotřebí posuzovat materiální aspekt věci, tedy kdo nečinnost zavinil. Žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, uvedl, že v daném případě byla nečinnost zaviněna žalobkyní a jejími obstrukcemi. Žalovaný dále zdůraznil, že rozhodnutí ve věci bylo vydáno dne 9. 7. 2024, tedy bezodkladně po zaslání písemného vyjádření žalobkyně ve lhůtě, o kterou sama požádala. Žalovaný s ohledem na výše uvedené navrhl soudu zamítnutí žaloby.
3. Podáním doručeným soudu 29. 7. 2024 vzala žalobkyně svou žalobu zpět s odůvodněním, že žalovaný dne 9. 7. 2024 vydal ve věci rozhodnutí, které bylo žalobkyni doručeno dne

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. 7. 2024, čímž svou nečinnost odstranil. Žalobkyně uvedla, že ve věci bylo rozhodnuto po více než pěti měsících od doručení oznámení přestupku žalovanému a po téměř třech měsících ode dne, kdy 22. 4. 2024 uplynula dvouměsíční lhůta pro vydání rozhodnutí od zahájení řízení. Žalobkyně považovala vydání rozhodnutí za zjevnou reakci žalovaného na žalobu na ochranu proti nečinnosti podanou u zdejšího soudu. Protože měla žalobkyně za to, že bere podanou žalobu zpět pro pozdější chování žalovaného a nečinnost nikterak nezavinila, požadovala, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit jí náklady řízení.

4. Podle § 37 odst. 4 s. ř. s. platí, že navrhovatel může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Z § 47 písm. a) s. ř. s. přitom vyplývá, že soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.
5. Vzhledem k tomu, že projev vůle žalobkyně, jímž došlo ke zpětvzetí předmětné žaloby, byl zcela jednoznačný a nevzbudil pochybnosti o tom, že jím žalobkyně zamýšlela ukončení tohoto soudního řízení jeho zastavením, soud v souladu s § 47 písm. a) s. ř. s. řízení o předmětné žalobě výrokem I. tohoto usnesení zastavil.
6. Jelikož řízení skončilo jeho zastavením před prvním jednáním, soud podle § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) rozhodl výrokem II. o vrácení části zaplaceného soudního poplatku. Podle zmíněného ustanovení platí, že soud vrátí z účtu zaplacený poplatek za řízení snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, pokud bylo řízení zastaveno před prvním jednáním. Žalobkyně soudu uhradila za žalobu soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, srážka odpovídající 20 % zaplaceného soudního poplatku činí 400 Kč, a proto soud snížil zaplacený soudní poplatek o 1 000 Kč a žalobkyni tedy vrátí částku 1 000 Kč. V souladu s citovaným ustanovením soud rovněž rozhodl o tom, že uvedená částka bude žalobkyni vyplacena z účtu krajského soudu, a to v zákonné lhůtě (srov. § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).
7. Soud dále posoudil požadavek žalobkyně na přiznání náhrady nákladů řízení vůči žalovanému.
8. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba zamítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.
9. Z citovaného ustanovení plyne, že účastníkům nevzniká právo na náhradu nákladů řízení podle míry úspěchu tehdy, jestliže řízení bylo ukončeno procesním rozhodnutím (mj. zastavením řízení). V takovém případě totiž nelze o procesním úspěchu vůbec uvažovat, přičemž zákon konstruuje pro rozhodnutí o náhradě nákladů řízení v případě zastavení řízení základní pravidlo, podle něhož nemá právo na náhradu nákladů řízení žádný z účastníků. Výjimku z tohoto pravidla představují dva případy, v obou je výsledkem řízení jeho zastavení, a to jednak v důsledku uspokojení navrhovatele postupem dle § 62 s. ř. s., jednak v důsledku zpětvzetí návrhu z důvodu pozdějšího chování odpůrce. V případě, že žalobce vezme návrh na zahájení řízení zpět, pak aniž by byl povinen sdělit důvody, pro které k tomuto úkonu přistoupil, je povinností soudu vzhledem k obsahu soudního a správního spisu posoudit, zda jeho příčinou není chování žalovaného po podání návrhu.
10. V posuzovaném případě se žalobkyně domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného při vydání rozhodnutí podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o

nich, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Z tvrzení žalobkyně vyplývá, že žalovaný měl být v době podání žaloby nečinný proto, že zahájil řízení o přestupku dne 22. 2. 2024, tj. doručením příkazu ze dne 12. 2. 2024, č. j. MURCE/7176/2024, žalobkyně proti tomuto příkazu podala dne 27. 2. 2024 odpor a žalovaný byl podle jejího názoru povinen vydat rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení podle § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), tj. do 25. 3. 2024, resp. do 22. 4. 2024, pokud pokládal za potřebné nařídit ústní jednání. Jelikož byl žalovaný ve věci nečinný, žalobkyně dne 15. 5. 2024 doručila Krajskému úřadu Ústeckého kraje, tj. nadřízenému správnímu orgánu žalovaného, žádost o uplatnění prostředku na ochranu proti nečinnosti podle § 80 správního řádu. Tuto žádost nadřízený správní orgán postoupil žalovanému jako „věcně a místně příslušnému správnímu orgánu“, a to usnesením ze dne 16. 5. 2024, č. j. KUUK/074256/2024/ODSA/Fid.

11. K této argumentaci soud musí poukázat na to, že jelikož v daném případě bylo předmětem žaloby vydání rozhodnutí v přestupkovém řízení, činila zákonná lhůta pro jeho vydání nikoli 30 dnů, jak uváděla žalobkyně, ale 60 dnů podle speciální úpravy § 94 zákona o odpovědnosti za přestupky. Tato lhůta podle § 150 odst. 3 správního řádu počala běžet den po podání odporu, který byl podle obsahu správního spisu doručen žalovanému dne 28. 2. 2024 a končit tak měla dne 28. 4. 2024. Ze správního spisu a z podání žalobkyně ze dne 29. 7. 2024 vyplývá, že žalovaný odstranil svou nečinnost tím, že rozhodnutím ze dne 8. 7. 2024, č. j. MURCE/32051/2024, rozhodl v řízení o přestupku žalobkyně. Soud tedy zjistil, že žalovaný nedodržel zákonem stanovenou lhůtu pro vydání rozhodnutí a ke dni podání žaloby nebylo ve věci rozhodnuto.
12. Soud nepřisvědčil tvrzení žalovaného, že jemu vytýkanou nečinnost zavinila sama žalobkyně svými obstrukcemi. Tyto obstrukce měly dle žalovaného spočívat ve skutečnosti, že žalobkyně pět dní před nařízeným jednáním udělila plnou moc jinému zástupci, čímž vyvolala u žalovaného pochybnosti o zastupování, v jejichž důsledku musel žalovaný přistoupit k odložení již nařízeného ústního jednání.
13. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně udělila v daném řízení nejprve plnou moc advokátu Mgr. Zdeňku Burdovi, kterou doručila žalovanému dne 5. 3. 2024. Tento zástupce podal ve věci vyjádření. Žalovaný nařídil ústní jednání na den 14. 5. 2024 a dne 13. 5. 2024 byla do spisu založena plná moc k zastupování v předmětném řízení, kterou žalobkyně udělila společnosti Pinsonbite s.r.o. a vyjádřila v ní souhlas s tím, že tento zmocněnec může udělit plnou moc jiné osobě, aby místo něho za žalobkyni jednala. Současně byla do spisu založena plná moc, udělená společností Pinsonbite s.r.o. pro D. S., aby za ni v předmětném řízení jednal. Žalovaný jednání nařízené na 14. 5. 2024, k němuž se D. S. dostavil, nekonal, neboť měl pochybnosti o tom, zda může D. S. za žalobkyni jednat. Následně žalovaný vyzval žalobkyni (výzva ze dne 15. 5. 2024), aby sdělila, který ze zmocněnců, jimž udělila plnou moc ji bude nadále v řízení zastupovat. Z výzvy vyplývá, že správní orgán měl pochybnosti o zastupování proto, že mu žalobkyně neoznámila zánik či odvolání plné moci udělené Mgr. Zdeňku Burdovi a žalovaný „*tak neměl oprávnění činit úkony týkající se přestupkového řízení vůči společnosti Pinsonbite s.r.o.*“
14. S ohledem na uvedené skutečnosti soud shledal, že správním orgánem predestinované pochybnosti, v jejichž důsledku nekonal ústní jednání dne 14. 5. 2024, nebyly důvodné.

15. Podle § 33 odst. 1 věty druhé zákona správního řádu, platí, že v téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce. Zánik plné moci není správním řádem nijak upraven. Nejvyšší správní soud proto v rozsudku ze dne 22. 2. 2012, čj. 8 As 94/2011-80, dospěl k závěru, že *„pro posouzení zániku plné moci zmocněnce účastníka správního řízení je třeba analogicky použít ustanovení občanského soudního řádu.“*
16. Podle § 28 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) jsou odvolání plné moci účastníkem nebo její výpověď zástupcem vůči soudu účinné, jakmile mu byly účastníkem nebo zástupcem oznámeny; vůči jiným účastníkům řízení jsou účinné, jakmile jim byly oznámeny soudem.
17. Podle § 28 odst. 3 o. s. ř. zvolí-li si účastník jiného zástupce, platí, že tím také vypověděl plnou moc dosavadnímu zástupci.
18. Právní fikce vypovězení plné moci dosavadnímu zástupci zvolením nového zástupce ve smyslu § 28 odst. 3 o. s. ř. tedy nastává okamžikem předložení plné moci pro nového zástupce správnímu orgánu. To vyplývá ze spojení s § 28 odst. 2 o. s. ř., neboť zvolení nového zástupce vede k nástupu fikce výpovědi plné moci, přičemž výpověď plné moci má účinky oznámením soudu (správnímu orgánu).
19. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že udělení plné moci společností Pinsonbite s.r.o. mělo za následek v souladu s § 28 odst. 3 o. s. ř. vypovězení plné moci udělené žalobkyní Mgr. Zdeňku Burdovi. Žalovanému byla plná moc udělená žalobkyní pro společnost Pinsonbite s.r.o. předložena 13. 5. 2024. Od tohoto dne přestal být pro účely správního řízení zástupcem žalobkyně Mgr. Zdeněk Burda a novým zástupcem se stala společnost Pinsonbite s.r.o. Žalobkyně ve smyslu § 33 odst. 3 správního řádu vyslovila souhlas s tím, aby společnost Pinsonbite s.r.o. udělila plnou moc jiné osobě. Tento souhlas byl součástí plné moci pro společnost Pinsonbite s.r.o. předložené žalovanému. Vzhledem k tomu, že společnost Pinsonbite s.r.o. udělila plnou moc k zastupování žalobkyně D. S. a tato plná moc byla rovněž dne 13. 5. 2024 předložena žalovanému mohl D. S. jednat v daném řízení za žalobkyni jako její zástupce již při ústním jednání, které se mělo konat 14. 5. 2024. Jestliže žalovaný jednání nekonal, neboť měl pochybnosti o zastoupení žalobkyně, pak to nebyla žalobkyně, kdo zavinil nečinnost v řízení tím, že si zvolil jiného zástupce a vyvolal u žalovaného pochybnosti o tom, s kým má v řízení jednat. Z obsahu spisu soud nezjistil, že by žalobkyně činila v řízení jakékoli obstrukce, které by odůvodnily vytýkané průtahy v řízení.
20. Nicméně, soud dospěl k závěru, že v daném případě není na místě přiznat žalobkyni náhradu nákladů řízení, neboť ke zpětvzetí žaloby nedošlo pro pozdější chování žalovaného.
21. Smyslem citovaného ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. je přiznat náhradu nákladů řízení žalobci, který podal žalobu důvodně a bere ji zpět, neboť v mezidobí došlo mimo soudní řízení ke změně situace, která fakticky odpovídá tomu, co žalobou požadoval (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 43/2016-36). Mezi chováním odpůrce a zpětvzetím návrhu na zahájení řízení musí být příčinná souvislost. V této souvislosti se hodnotí nejen to, zda v důsledku chování odpůrce po podání návrhu na zahájení řízení nastal stav, který navrhovatel podáním návrhu sledoval, nýbrž i to, zda návrh byl v okamžiku zahájení řízení důvodný. Toto hodnocení se provádí pouze za účelem posouzení vzniku nároku na náhradu nákladů řízení, nikoliv pro rozhodnutí ve věci samé, tudíž se v podstatě omezuje jen na posouzení, zda návrh nebyl

zjevně nedůvodný [srov. Kühn, Z. – Kocourek, T. et al. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer (ČR), 2019; komentář k § 60; marg. č. 13]. Z uvedeného plyne, že i v soudním řízení správním je třeba hodnotit, zda je zpětvzetí návrhu v příčinné souvislosti s jednáním žalovaného („pro pozdější chování žalovaného“). Příčinná souvislost je dána tehdy, je-li toto pozdější chování žalovaného skutečně odůvodněno podanou žalobou. Není postačující, že odpůrce učinil úkon, v jehož důsledku byl nastolen stav požadovaný návrhem na zahájení řízení, jestliže samotný návrh vznik takového stavu neopodstatňoval.

22. Pro závěr, zda byla v daném případě podána žaloba důvodně a vzata zpět byla pro chování žalovaného, je třeba si uvědomit, že žaloba proti nečinnosti (§ 79 a násl. s. ř. s.) je nástroj, který slouží jako obrana před nekonáním správních orgánů. Nejedná se o institut, který by měl účastníku správního řízení zaručit vydání rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Tudíž, přesto že správní orgán ve správním řízení nerozhodne o věci v zákonné lhůtě, není tomu vždy pouze proto, že je nečinný. Nečinnost spočívá v nekonání procesních úkonů, vedoucích ke skončení řízení vydáním rozhodnutí.
23. V posuzovaném případě nevydání rozhodnutí v zákonné lhůtě nebylo zapříčiněno nečinností žalovaného. Jistě, určité průtahy v řízení vznikly procesním pochybením žalovaného, pokud nekonal ústní jednání pro neodůvodněné pochybnosti o zastoupení žalobkyně. Avšak ani v těchto nedůvodných pochybnostech nelze spatřovat nečinnost žalovaného. Žalovaný dnem, kdy bylo zahájeno přestupkové řízení (doručením odporu proti příkazu dne 28. 2. 2024) nařídil ve věci ústní jednání na 9. 4. 2024. Dne 6. 3. 2024 nahlížel zástupce žalobkyně do spisu a až den před nařízeným jednáním zaslala žalobkyně vyjádření ve věci, v němž zpochybnila dosud zjištěný skutkový stav věci (odpor proti příkazu nebyl nikterak odůvodněn). Vzhledem k argumentaci žalobkyně rozhodl žalovaný o nezbytnosti doplnění dokazování o výsledky svědků. Proto nařídil další jednání na 14. 5. 2024 a předvolal svědky. Ani jednání nařízené na 14. 5. 2024, z důvodů, již výše uvedených, nekonal. V důsledku svého chybného názoru o neprůkaznosti zastoupení pokračoval v řízení, když činil dotazy u žalobkyně a dne 23. 5. 2024 nařídil jednání na 24. 6. 2024. Zástupci žalobkyně bylo oznámeno nařízené jednání dne 30. 5. 2024 a dne 17. 6. 2024, tedy týden před konáním již nařízeného jednání podala žalobkyně předmětnou žalobu. Podle protokolu o ústním jednání provedl žalovaný dne 24. 6. 2024 dokazování, zástupce žalobkyně požádal o poskytnutí lhůty k vyjádření se k podkladům a tato lhůta mu byla poskytnuta do 4. 7. 2024. Poslední den lhůty bylo žalovanému doručeno vyjádření žalobkyně k podkladům a dne 8. 7. 2024 bylo žalovaným vydáno ve věci rozhodnutí pod č. j. MURCE/3205/2024.
24. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný v žádné části zahájeného řízení nebyl nečinný. Ode dne zahájení řízení činil veškeré úkony k tomu, aby mohl vydat ve věci rozhodnutí a k vydání rozhodnutí přistoupil poté, co shledal, že mu dostatečně zjištěný skutkový stav věci umožňuje ve věci rozhodnout, přičemž zachoval práva žalobkyně, jimiž v průběhu správního řízení disponovala. Podání žaloby tedy nemělo žádný vliv na postup žalovaného a nelze učinit závěr, že žalovaný vydal rozhodnutí právě pod vlivem podané nečinnostní žaloby. Dle názoru soudu tedy žaloba nebyla podána důvodně, a proto žalobkyni nenáleží právo na náhradu nákladů řízení.
25. Z uvedených důvodů rozhodl soud výrokem III. tohoto usnesení o nákladech řízení tak, že žádnému z účastníků nepřiznal právo na jejich náhradu

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. září 2024

Mgr. Václav Trajer v. r.
předseda senátu